

บัลลังก์กลางใจ

การเข้าไปโผล่หน้าคนเป็นของตัว
ชัยชนะไม่ได้ที่มองผู้มาโผล่หน้าก่อน
การเข้าไปในบัลลังก์กลางใจของคนทำได้ยากยิ่ง

รณนักษัตร

ผู้เขียน : รัชนิกาณ์

ปกและศิลปกรรม : รัชนิกาณ์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เมื่ออายุครบสิบแปด ไพร่สี่ถูกสังเวชชีวิต

ตามพิธีกรรมความเชื่อในหมู่บ้านป่า

โน้มนวงช่วยเธอไว้ แล้วปล้นพรหมจรรย์ของเธอไป

นิกว่าเยื่อใยผุดผ่องผืนนั้นจะร้อยใจเขาไว้กับเธอได้ตลอดไป

ที่ไหนได้ ผ่านไปห้าปี กายวีรก็ถูกส่งตัวเข้ามาเป็นเจ้าสาว

ทันทีที่ได้ยินโน้มนวงสารภาพว่ารักหล่อนคนนี้

สงครามพิศวาสระหว่างเธอกับกายวีรก็เริ่มต้นขึ้น

เดิมพันเดียวที่แลกคือ 'บัลลังก์กลางใจ'

การแต่งกายและภาพปกเป็นลิขสิทธิ์ของ

สยามบุ๊คส์ จำกัด และสงวนลิขสิทธิ์ของ

การถ่ายภาพและออกแบบปกเป็นลิขสิทธิ์ของ

รัชนิกาณ์

สาวบ้านป่า

ฝนตกพรำขณะย่ำเท้าลึกเข้าไปในป่า เสียงเสื่อยังคำรามแว่วกระดุ่นให้
ตื่นตัวทุกฝีก้าว เพราะถ้าเผลอก็มีสัตว์ดุเป็นเหยื่อ ปืนในมือมีไปก็จะไร้ประโยชน์
กระทั่งเสียงเอะอะดังมาจากอีกด้านหนึ่งของป่า กลุ่มล่าเสือจึงหยุดชะงัก

"นายครับ เราเจอผู้หญิงนอนสลบอยู่"

'เกรียง' ชี้นาฬิกาข้อมือซึ่งโอบล้อมร่างเปี่ยมโชกของสาวหมดสติ เธออยู่
น้อยหม่นน้อย สีขาวเปรอะโคลนบอกเป็นนัยๆ ว่าน่าจะเป็นชาวป่าละแวกนี้ และ

เท่าที่ศึกษามาหมู่บ้านในป่าลึกส่วนใหญ่ก็มักจะมีพิธีกรรมแปลกๆ ตามความเชื่อที่สืบทอดกันมา อย่างเช่นว่าสังเวณีเจ้าป่าเจ้าเขา หรือบำเรอเจ้าแห่งสัตว์ร้าย

"ไม่มีบาดแผลครับ เธออาจจะตกใจอะไรบางอย่าง" เกรียงสำรวจอย่างละเอียดแล้วรายงาน

"พาเธอกลับไปด้วย"

'โน้มนรวิ' สั่งสั้นๆ แล้วหันพยักพยักกับพวกพ้องเป็นเชิงว่าแยกย้ายกันกลับก่อน เสียงเสือกก็หายไป แล้วตามล่าตอนมันเตลิดออกจะยุ่งยาก ได้ไม่คุ้มเสีย

"เธอสวยดีนะครับ" เกรียงอุ้มพาดบ่า "น่าจะเป็นชาวบ้านในหมู่บ้านใกล้ๆ "

"นางไม้หรือ" โนมรวิปรารภขำๆ "ดีจัง ไม่ได้พ้อเสียแต่ได้นางไม้มาแทน"

พวกพ้องนักล่าสมัครเล่นที่เดินนำหน้าไปเนิบๆ หันมาหัวเราะ ทุกคนผิดหวังที่ต้องกลับบ้านมือเปล่า เพราะเตรียมตัวกันมาเป็นอย่างดี เวลาว่างที่จะตรงกันแบบนี้ก็หายากด้วย

"จะทำยังไงกับเธอครับนาย" เกรียงถามอีกเมื่อวางตัวลงบนเบาะหลังเปียกๆ ของรถจี๊ป

"หาหมอมาดูอาการ ถ้าไม่เป็นอะไรมากก็ส่งกลับบ้าน"

"แล้วถ้าเป็นมาก"

"ก็ยกให้เป็นสุตที่รักของแกดีไหม ถ้ามามาก ไปชำรุดได้แล้ว"

เกรียงหัวเราะแห้งๆ แหม จะมายกให้ดีๆ แบบนี้ไม่ได้นะ เขามีหวานใจอยู่แล้ว ตอนนีก็รอแค่เมื่อไหร่มารดาจะเปิดไฟเขียวให้แต่งงานกันเสียทีเท่านั้น คบหากันมาก็ตั้งห้าปีแล้ว

"ฝนตกหนักขึ้นทุกที"

เกรียงเปรยกังวลขณะประคองเจ้ารถจ๊อบคันเก่งไปตามเส้นทางวิบากที่
ขนานด้วยป่ารก

"จะหาที่หลบก่อนไหม ฉันทันไม่เป็นไรหรอก แต่เป็นห่วงแม่สาวชุดวิบวับ
หลังเบาะนั่น หุ่นดีด้วยนะ"

นายหนุ่มหล่อปรายตาสำรวจไม่จริงจัง แต่ก็พบว่าหุ่นดีของเธอกระตุ้นให้
เลือดร้อนฉ่ำขึ้น ไหลพลุ่งพล่านขึ้น ซาบซ่านปรารถนาแรงกล้าด้วย

"ผมเห็นก่อนก็จริง แต่ผมยกให้นายได้นะถ้านายสน"

"มากไป"

โน้มน้าวต่อยแขนลูกน้องคนสนิท ลามปามชวนปากแตกเสียแล้ว อย่าง
เขาน่ะหรือจะสนสาวบ้านป่าหน้าสวยคนนั้น ถึงว่าหุ่นจะดีและวิบวับอยู่ในผ้า
ขาวบางก็เถอะ ฝนก็ช่างเป็นใจจัง ตกชู่ๆ ลงมาอัดเนื้อผ้าบางๆ แนบลิ้กกับเนื้อ
นาง ดูผิวเผินก็เหมือนว่าจะเป็นเนื้อเดียวกัน

"เธอต้องเป็นเหยื่อเคราะห์ร้ายแน่ๆ " เกรียงเปรยอีก ชะลอความเร็ว
แล้วพาแอบไต่ต้นไม้ใหญ่ที่เพิ่งเห็น

"จากอะไร"

นายกระโดดลงมาย่ำพื้นแฉะ ถามไปช่วยอุ้มสาวเหยื่อพาดบ่าพาเข้าที่
หลบฝนด้วย

"ในหมู่บ้านเล็กๆ หลายแห่งมักจะมีประเพณีของตัวเอง พอถึงฤดูกาลหนึ่ง
ก็จะเซ่นสังเวยด้วยสาวพรหมจรรย์"

"หวังว่าเธอจะไม่ใช่เครื่องเล่นของเสือตัวที่เราล่ออยู่หรอคะ"

"ว่าได้หรือนาย"

เกรียงว่ไปซำๆ ช่วยดึงกิ่งไม้พวงใหญ่ๆ มีใบดกสักหน่อยมาปูแทนฟูกให้สาวหมดสตินอน

"ก็ถ้าเป็นอย่างนั้น เธอก็น่าสงสาร จากหน้าตาจิ้มลิ้มที่เห็น ฉันทายว่ายังไม่ถึงยี่สิบ"

"แกไปไหนนาย สักสิบห้าแต่ไม่เกินสิบแปดน่าจะเหมาะกว่า"

โน้มนวลเลิกคิ้ว ค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้อีกนิด สำนวญให้แจ่มตาอีกทีแล้วพบว่าลูกน้องน่าจะเดาได้ใกล้เคียง แหม ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอก็ยังน่าสงสารใหญ่ที่ต้องมาตายตั้งแต่ยังสาว

"นายทำอะไร" เกรียงถามเมื่อเห็นนายถอดเสื้อแจ็กเก็ตหนังสือดำออก

"สวมให้เธอ ปล่อยโล่งๆ แบบนี้กลางฝน อาจจะปวดบวมตายเสียก่อนจะได้เจอหมอ"

นายตอบอารมณ์ดี กระทั่งมือเย็นสัมผัสเนื้อเย็น อารมณ์ดีก็แปรปรวนเมื่อสาวช่างนุ่มดีจัง ผิวเนียนลื่นจนไม่อยากเชื่อเลยว่าเป็นสาวบ้านป่า แถมยังป่าลึกที่คนเมืองเข้ามาไม่ค่อยถึง เว้นเสียแต่ว่าอยากล่าเสือสักตัว

วงหน้าเรียวรูปไข่ คิ้วเรียวโค้ง จมูกโด่งนิต ปากจิ้มลิ้มหยักกระชับน่าเอ็นดู แก้มอาจซีดแต่ผิวก็เนียนใสและอิมเป็นพวง ผมเปียกลีบแนบไหลขาวนั้นสีดำสนิทและยาวถึงกลางหลังเลย

ขณะช่วยสวมแจ็กเก็ต แรงปรารถนาก็ตื่นตัว หัวกายหนุ่มเกิดอาการวูบ

วาบซาบซ่าเหมือนกระแสปริวัฏกลางฝน แต่ทีหนึ่งก็แปลกๆ ขึ้นทีหนึ่ง ซึ่พจร
เต้นแรงไปนิด แต่ก็เข้ากันดีกับคลื่นวาบหวามหนักหน่วง

เกรียงเดินสำรวจบริเวณใกล้ๆ นายหนุ่มก็เลยใช้โอกาสนี้พิศสาวบ้านป่า
จริงจัง ใจสะท้อนเมื่อพบว่าหลงใหลวงหน้าหมดจดในทันทีทันใด โดยเฉพาะปาก
จิ้มลิ้มหยักกระจับน่าเอ็นดูที่เขาจ้องได้นานมาก เสน่ห์เฝ้ายวนอมมหาศาลอยู่ตรง
นั้น ประารถนาจูบขยี้กลืนเนื้อนุ่มๆ อย่างแรงกล้า

"สาวน้อย สวยได้ใจฉันไปหมดเลย"

เขาพึมพำแหบพร่าซิดแค้นเป็นพวง เธอเก่งจัง หมดสติแท้ๆ แต่ความงาม
เกินพิกัดสาวบ้านป่ากลับจุดไฟพิศวาสุโขณขึ้นทั่วร่างกาย เพิ่งจะรู้ณะว่าไอ้ร้อน
แบบนี้มันก่อความทรมานประหลาดๆ แทบจะทานทนไม่ไหวกันเลย

"เธอเป็นคนแรกที่เร่รุ่มใจฉันให้เต้นแรงจนควบคุมจังหวะไม่ได้ วิเศษจัง"

ฟ้าร้องเปรี้ยงขึ้น ประกายวาบสว่างส่องวงหน้าซาเฉยชัดขึ้น โนม้รวงกลืน
น้ำลาย อยากร้องให้ระบายความอ่อนแอ แรงปรารถนาก่อเกิดเต็มที่แล้ว เขา
ต้องการเธออย่างคลั่งเหียว สวรรค์คงเล่นตลกกับเขาเข้าแล้ว ทำหายหรือยั่วยุกัน
แน่ ท่านก็รู้กันว่าเขามีปณิธานแน่วแน่แค่ไหนกับเรื่องครองตัวเป็นโสด

"หรือว่าฉันควรจะทำอะไรตรงนี้" เขาปรารถนากับวงหน้ามว "ขึ้นพา
กลับไปด้วย เสน่ห์ของเธอจะพานมดใจฉันแน่นยิ่งกว่านี้ ถ้าฉันสลัดเธอไม่หลุด

ปณิธานของฉันก็อาจสั่นคลอนเอาได้"

เขาหัวเราะ เหลือบตาขึ้นแวบหนึ่ง เกรียงย้อนกลับมาพร้อมกับส่องไฟฉายตรงวงหน้านวลอีก คงไม่รู้หรือกว่าทำแบบนั้นยิ่งยั่วให้เขากระหายในตัวเธอมากขึ้น

"นายอยากค้างตรงนี้ก็ได้นะครับ กว่าฝนจะซาคงอีกสักชั่วโมง"

"ท่าทางน่าจะนานกว่านั้นนะ"

"เอายังไงกันดีครับ"

"รอสักชั่วโมง ถ้าไม่ซาจริง เราก็ต้องไป ค้างแถวนี้ดูไม่ค่อยปลอดภัย พวกนี้น่ะ" เขาถามถึงพวกพ้อง

"ล่องหน้าไปไกลแล้วครับ" เกรียงตอบแล้วนั่งลง ช่วยประคองศีรษะสางามหนุนบนกิ่งไม้ที่หนาและสูงหน่อย

"ถ้าเธอฟื้นตอนนี้ เราคงถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรปล้นกามนะ"

"ไม่ใช่เราหรอก นายคนเดียวต่างหาก ดูหลักฐานสิ เสื้อแจ็กเก็ตของนายอยู่บนตัวเธอนะ"

"เดี่ยวเถอะ"

นายดูแต่ใจดี หรีตาเคืองๆ แต่ก็ไม่เอาเรื่องมากไปกว่าการรบด้วยคำสั้นๆ แล้วนั่งหันหลังให้ ความมืดกับเสียงฝนช่วยบรรเทาอาการกระหายพิศวาสได้ เกรียงไม่มีวันรู้หรือกว่าเวลานี้นายกำลังทรมาณ เชื้อแห่งกามกำลังแพร่ และพิษของมันก็ร้ายกาจ ก่อความเจ็บปวดแสนสาหัส ยาขนานเดียวที่ระงับได้ก็คือ 'พรหมจรรย์สาว'

หมอบอกว่าเธอปลอดภัยดี ตื่นมาอาจมีไข้ แต่ก็จัดยาไว้ให้เสร็จสรรพ ก่อนลากลับ เกรียงลงไปส่งที่รถ ส่วนเขาก็นั่งจ้องสาวหมดสติข้ามวันข้ามคืน อยากรู้จริงเลยว่าเธอหวาดกลัวอะไร

"ช่วยด้วย"

ร่างใต้ผ้าห่มติดผลุกพร้อมกับกรีดเสียงร้อง เขาไม่มีเจตนาล่วงเกิน แค่อ้าแขนช่วยรับ แล้วเธอก็กอดแน่น ขยับตัวเข้าหาเอง บดเบียดเรือนร่างร้อนจัดด้วยพิชไฉ่แนบชิด กอดคอบแน่นสุดแรงรัดของสองแขนเรียว น้ำตาหยดบนไหล่ก็ร้อนจัดมาก คมกริบคล้ายปลายเข็มแหลมจิ้มถ้ำ

"โอ้ แม่สาวน้อย ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ เธอปลอดภัยแล้ว"

เขาลูบผมนุ่มหนา ทำทางเหมือนผู้ใหญ่โอบอุ้ม แต่ในใจกลับพลุ่งพล่านดังไฟจ้องเผาเหยื่อ

"น่ากลัว มันน่ากลัว ฉันทกลัว"

เธอไม่รู้สึกร่างที่ละเมออะไรออกมา ตายังหลับปริ้ม ขนตาเปียกเพราะน้ำตาไหลด้วยใจอันสะพรึงกลัว ความทรงจำฝังลึกมากโถมตามเข้าไปรังควานถึงในหัวผืน

เขาประคองร่างร้อนจัดนอนลง ห่มผ้าให้อย่างนุ่มนวล จากใจก็อยากก้มลงจูบปากจิ้มลิ้ม อยากกลืนกินเนื้อที่มีรอยหยักกระจัด มันอัมและเรื่อชมพูจัดเขียวยวนมาก เธอสวมชุดนอนของเขา ตัวโครงไปหน่อย แต่ก็เน้นให้เห็นว่าตัวเธออ่อนแอที่น่าทะนุถนอมมากยิ่งขึ้น

"อย่าทิ้งฉันไป ฉันกลัว อย่าทิ้งฉันไป"

เธอคว้ามือเขาไปกุมแน่น ละล่ำละลักวิงวอนทั้งน้ำตา เขาทำท่าลูบผลก็
ผละไม่ได้ จำต้องนั่งลงยกมือใหญ่ให้ครอง ฟังเธอสะอึกสะอื้นกับคร่ำครวญ

"อย่าทิ้งฉันไป ฉันยังไม่อยากตาย ฉันกลัว อย่าเพิ่งไป ทุกคนอย่าเพิ่งไป
ฉันยังไม่อยากตาย"

เธอร้องให้หนักขึ้น เสียงดังรนๆ ทำให้คำพูดขาดห้วง วงหน้าแดงกำไหว
ขยับกระสับกระส่ายจนหมอนเบื่อน้ำตาไปด้วย เขาต้องโน้มตัวลง สอดแขนโอบ
ร่าญ้อยมากอดตลอดบประโลม หวังว่าสัมผัสปรารถนาดีจะซึมผ่านมานั่น
กลัวเข้าไปได้ เธอจะได้อุ่นใจ จะได้หลับอย่างสนิทและสงบ

"นาย"

"จะสาวน้อย"

"นาย"

"จะ"

โน้มน่วงซึ้งเอะใจ เพราะเสียงเรียกแม้จะแตกพร่าไปหน่อย แต่น้ำหนัก
เสียงดูเข้มมากกว่าละเมอ จึงรีบก้มดูแล้วใจหายวาบเมื่อเจอตาแป๋วจ้องเขม็ง

"โอ๊ะ ฟันแล้วหรือแม่สาวน้อย" เขาร้องแก๊กๆ รีบดึงอ้อมกอดปรารถนาดี
กลับ "รู้สึกยังงี้บ้าง เอ้อ หิวไหม"

เธอสั่นหน้า ในตาเรียวดำสนิทพราวความตื่นกลัวเจือระแวง เธอกลืน
น้ำลายตื่นเต้น ก้มดูสภาพตัวเองแล้วเบิกตากว้าง ขยู่เสื้อแน่น เงยหน้าขึ้น
ประกายตื่นกลัวก็เข้มนิ่งขึ้น

"เอ้อ แม่สาวน้อย อย่าเข้าใจผิดนะ คือฉัน เอ้อ ฉัน อ้าว แม่สาวน้อย โอ๊ะ ตายละ แม่สาวน้อย"

โน้มรวงหัวเราะโครธๆ เธอก็แค่รู้สึกตัวช่วงสั้นๆ ภาพที่เห็นก็อาจไม่ใช่
เขา เธอคงเรียกคนอื่น ซึ่งก็ไม่ต้องเดาว่าหญิงหรือชายแล้วละ

"เกิดอะไรขึ้นหรือนาย" เกรียงย้อนกลับขึ้นมาแล้วถามตกใจเมื่อเห็นนาย
ทำท่าทุลักทุเลประคองสาว

"ไม่มี เธอล้มตาแล้วเรียกฉัน"

"แล้ว.. "

"แล้วก็ตกใจว่าสวมเสื้อนอนของฉัน"

"แล้ว.. "

"แล้วก็สลับต่อไง"

"แล้ว.. "

"แล้วฉันก็จะเตะแก"

เกรียงหัวเราะแห้งๆ รีบถอยไปยืนปลายเตียง รอจนนายห่มผ้าให้สาว
บ้านป่าเรียบร้อยแล้ว ก็รีบเดินตามหลังกับรายงานความคืบหน้าเรื่องเจ้าเสือตัว
แสบที่หนีไปได้

"พ่อเลี้ยงคำปลื้มล่ามันได้แล้วครับ โอ๊ย ในตลาดนะ ลูกน้องพ่อเลี้ยงมา
น้ำลายแตกฟอง พ่อค้าแม่ขายก็ฟังกันตาปริบๆ น่าไม่อาย รู้ข่าวจากเราแท้ๆ
น่าจะแบ่งความดีความชอบกันบ้าง"

นายหยุดกึกระหว่างลงบันได ลูกน้องพุตระคายหูเป็นบ้า เสือร้ายออก

อาละวาด มีคนช่วยล่าเพิ่มอีกคนก็ตีแล้วไม่ใช่หรือ มันตายเสียได้ ชาวบ้านก็ปลอดภัย จะคิดเล็กคิดน้อยกับความดีความชอบทำไม

"มีอะไรหรือนาย" เกรียงถามงงๆ

"มี จะตบปากแกใจ ฉันสอนให้แกเป็นคนจิตใจคับแคบตั้งแต่เมื่อไหร่ อยากได้ไปทำไมความดีความชอบ มันช่วยชีวิตชาวบ้านไม่ให้ถูกเสือกินได้ไหมล่ะ คราวหน้าอย่าพาล่าแบบนี้อีก ฉันจะตบจริงๆ "

เกรียงห่อปากหวาดเสียว นายบอกว่าจะตบจริงๆ ก็แสดงว่าต้องระวัง เพราะนายพูดจริงทำจริงจะตาย ประกาศว่าชาตินี้จะไม่แต่งงาน นายก็ทำอย่างที่ประกาศได้จริงๆ

ปีนี้นายก็ย่างสามสปีหมาแล้ว แต่ก็ไม่เคยขายตาแลสาวสักคนให้เห็นเลย ใครจะแอบนินทาว่าร้ายยังงั้นนายไม่เคยสน เขาเสียอีกที่บางครั้งก็โกรธแทน แต่แก้ตัวแทนที่ใครก็โดนตอกหน้าหงายกลับมาทุกทีว่า 'แกแน่ใจหรือว่านายแกเป็นชายปกติจริง แกพิสูจนได้ไหมล่ะ'

ห้องนั่งเล่นกว้างขวางปูพรมนุ่ม กลางห้องตั้งเก้าอี้ยาวบุนวมหนาสีน้ำตาลแดง เขามักจะขลุกอยู่ในนี้ได้เป็นวันๆ เวลาหมดไปกับการอ่านหนังสือ ตรวจบัญชีรับจ่าย รายได้เพิ่มพูนขึ้นทุกปีจากการให้เช่าที่ดินทำไร่สวน ตึกแถวอาคาร ค่าเช่าแผงในตลาดผลไม้เมืองหนาว ไม่นับรายได้จากโรงงานอีกสองสามแห่ง

ทรัพย์สินสมบัติมากมายของตระกูล 'แก่นโกเมน' คงไม่แคล้วต้องบริจาคให้สาธารณกุศลหมด เพราะเมื่อตกลมาถึงรุ่นเขาที่ตั้งปณิธานว่าจะไม่แต่งงาน ก็หมายความว่าเขาจะไม่มีทายาทมารับช่วงต่อเมื่อเขาตาย ซึ่งก็ช่างมันเถอะ ของนอกกาย ตายไปก็เอาไปด้วยไม่ได้อยู่แล้ว บริจาคให้เกิดประโยชน์ ก็ยังดีเสียกว่า

เขาปิดหนังสือแต่ยังพักทิ้งไว้บนตัก ตาคำเรียวมองตรงไปยังภาพวาดของบิดามารดา ประกายขมขึ้นฉายวูบเมื่อระลึกได้ว่าตนไม่ใช่ทายาทแท้ๆ แต่บิดาก็รักและเอ็นดูไม่ตะขิดตะขวง ท่านอย่างวัยชราแล้วตอนรับมารดาเป็นภรรยา ยังจำได้ว่าก่อนท่านจะสิ้นลมหายใจ ท่านอุ้มเขาขึ้นนั่งตักแล้วบอกอย่างเมตตาว่า

"พ่อไม่อยู่แล้ว โน้มต้องดูแลบ้าน ดูแลทรัพย์สินสมบัติ และดูแลแม่ เพราะโน้มเป็นผู้ชาย เข้าใจไหม"

"ครับ"

"พ่อสัญญาว่าจะส่งลูกไปเรียนเมืองนอก เสียตายที่พ่ออยู่ไม่ถึงวันไปส่ง แต่พ่อก็ติดต่อเพื่อนที่นิวยอร์กไว้แล้ว เขาจะดูแลลูกแทนพ่อเอง ตั้งใจเรียน จบแล้วก็รีบกลับมาดูแลบ้านของเรา ดูแลแม่ เข้าใจไหม"

"ครับ"

บิดารักมารดาหมดใจ ก่อนตายก็พำเฝ้ามารดาไว้กับเขา ทั้งที่เขาเองก็เพิ่งจะห้าขวบเศษๆ อาจจะฟังคำสั่งเสียอื่นๆ ไม่ค่อยเข้าใจมากนัก แต่เรื่องดูแลมารดา เขาจำจนขึ้นใจ

กระทั่งความลับอันแสนเจ็บปวดเปิดเผย บิดาผู้ให้กำเนิดเป็นแค่อันธพาล ฆาตมารดาไปข่มเหงจนตั้งครรภ์ ถูกตำรวจจับตัวได้ระหว่างหลบหนีเข้าไปเขต

พม่า พอออกจากคุกก็ย้อนกลับมารังควาน อ้างความเป็นสามีปักษ์หลักเป็นนายใหญ่อยู่ที่นี่ เสรวยสุขอย่างไม่ละอาย

บิดาอันธพาลก่อพฤติกรรมน่ารังเกียจจนนับถือไม่ลง ไม่เพียงย่ำยีมารดาให้เขาเห็น ยังไล่ข่มเหงสาวใช้หน้าตาดีอย่างอีกเหมิ ไม่มีใครยินยอมแต่ก็ไม่กล้าขัดขึ้น มารดาตรอมใจจนกระทั่งล้มป่วย

แล้วคำคืนอันโหดร้ายก็ย่างกรายมา บิดาซื้อคุกเมามายไล่อย่ายีสาวใช้เคราะห์ร้าย หล่อนหนีเข้ามาในห้องนอนของมารดาซึ่งยังนอนชมและมีเขานั่งเฝ้าอย่างเป็นห่วง สาวใช้คนนั้นกรีดร้องโหยหวน บิดาฟาดแส้อำหิต แผ่นหลังชุ่มเลือดทันตาเห็น หล่อนตัวบิดตาเหลือกเพราะได้รับความเจ็บปวดสุดจะทนทน

แต่พอล้มกลางพื้น บิดาก็คร่อมทับหลัง เตรียมปลดเปลื้องกามอย่างน่าสะอิดสะเอียน มารดาสุดจะทนดู ต้องรีบจูงเขาออกจากห้อง แต่ไม่ทันพ้นห้องเลย สาวใช้ซึ่งเผลอชวนหน้าบิดาเพื่อป้องกันตัวก็ถูกแทงทารุณ หล่อนแผดเสียงแหบโหยยาวนาน ตาเหลือกกับร่างกระดูกแรงๆ สองสามครั้งก่อนจะแน่นิ่งกลายเป็นศพเลือดโทมในเงาตาเด็กชายในวันวาน

"โวย ไม่ได้ตั้งใจเลย นั่งซี้ซลาด นั่งหน้าโง่ ไม่เจียมตัวเสียบ้างว่าเป็นแค่ซี้ข้า กล้ากำแหงขัดใจนาย มานี้ซิ"

เสียงหยาบคายปนเมามายแผดสั่ง มารดารีบส่ายหน้าร้อนรน พิชไใช้ในตัวก็ร้อนจัดมาก เขาไม่เคยลืมนึกว่าตัวเองถูกกระชากไปจากอ้อมอก บิดาโยนทิ้งเหมือนเขาเป็นขยะ แจกกันกระเบื้องยักษ์หล่นทับขา มันแตกเปรื่องซ่อมแซมไม่ได้ อีก กระดูกขาซ้ายของเขาก็พลอยผิดรูป ทำให้เดินกะเผลกนิดหน่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้

เขาเจ็บปวดกับภาพทารุณทางกามกลางพื้น มารดาตาเหลือกเหมือนกัน น้ำตาแตกทะเลักขณะเหลียวมามองเขาอย่างสงสารระคนห่วงใย แต่สามีคลั่ง ตัณหาและเมามายเกินพิภักดิ์ไม่รับรู้อะไรเลยนอกจากตักดวงความสุขอย่าง โหดร้าย วูบนั้น พลังแห่งความเกลียดก็ฮึกเหิมแรงกล้าจนทำให้เด็กชายในวันวาน ผุดผลุกไปทุบตีบ้าคลั่ง

"โน้มน์ ปล่อยลูกนะ โน้มน์ โน้มน์ ฉันบอกว่าปล่อยลูก แกจะฆ่าลูกนะ ใครก็ได้ ช่วยด้วย ปล่อยลูกสิ ปล่อยลูก ไอ้คนเลว ปล่อยลูกฉันเดี๋ยวนี้ โน้มน์ลูกแม่ โน้มน์ โน้มน์"

น้ำตาไหลอีกแล้วพร้อมกับเลือดแดงฉานที่ทะลักพล่านในความทรงจำ มารดาไม่มีทางเลือก ท่านต้องรีบช่วยเขา บิดาใจโหดบีบคอเด็กชายวัยเจ็ดขวบ เศษอย่างเอาเป็นเอาตาย ถ้าจะมีใครสักคนต้องตายในคืนนั้น มารดาก็เลือกได้แล้วว่าไม่ควรจะเป็นเขา ท่านคว้ามิดแทงบิดาไม่ยั้ง ร่างพรุนลัมลง สิ้นฤทธิ์และขาดใจตาย

มันเป็นความผิดใช่ไหม มารดาคิดอย่างนั้น ท่านจึงพิพากษาโทษให้ตัวเองด้วยการตายตกตามกัน เด็กชายโน้มน์รวงเป็นกำพร้าอย่างสมบูรณ์ วินาที มรณะกัดฝึงความชิงชังและสิ้นศรัทธาแรงกล้า เขาเกลียดบิดา เกลียดกาม กักขฬะ เกลียดน้ำเมา และแม้ว่าจะไม่เกลียดผู้หญิง แต่ก็ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่ขอเข้าใกล้พัวพัน 'ไปทั้งชีวิต'

ไพร่

ฝนตกพรำไม่ขาดสายตั้งแต่รุ่งสาง เกรียงพาห้วเพรื่อตัวมอมแมมเข้ามา
ในห้องทำงาน พ่อตัวดียืมเผละ ตาชนอวดประกายระยิบระยับไปหน่อย ตอนแรกก็
ว่าจะฟังรายงาน แต่ขอลาก่อนดีกว่า

"ตาพร่าวไปหน่อย มีอะไรดีๆ หรือ"

"โอ้โฮ ทำไมนายช่างสังเกตจัง ผมว่าผมปิดเนียนแล้วนะนี่"

"เออ แล้วตกลงว่า"

"ว่ามีอะไรดีๆ " ลูกน้องคนโปรดต่อประโยคเสียงทะเล้น ยิ้มก็ทะเล้น

"ว่ามา"

"ผมไปเจอหวานใจมา แอบแม่ไปนะ ก็หาหรือกันนิดหน่อยเรื่องในอนาคต"

นายพอฟังก็พยักหน้าหงิกๆ ตัวเองต่อต้านสถาบันครอบครัว แต่ก็ไม่ปิดกั้นการต่อยอดของครอบครัวคนในปกครอง โนม์รวงยินดีมากถ้าเกรียงจะออกเรือนเป็นฝั่งเป็นฝาเสียได้ เป็นลูกน้องก็จริง แต่เขาก็ผูกพันและเอ็นดูเหมือนน้องนุ่่งแท้ๆ ปีนีเบญจเพสพอดีเลยนี่

"ทีนี้ก็รายงานมา เรื่องที่ใช้ให้ไปสืบได้ความว่ายังไง" เขาปิดสมุดบัญชี ลูกไปนั่งเก้าอี้ยาว ไชวห่างตามถนัด

"เด็กคนนี้น่าสงสารครับนาย" เกรียงรีบมานั่งขัดสมาธิบนพื้น รายงานเสียงเวทนา

"เด็กหรือ" นายถามให้แน่ใจ

"อายุสิบแปด เป็นสาวพรหมจรรย์ นัยว่าหมู่บ้านนี้นับถือเสือเป็นเจ้าแห่งการต่อสู้ เด็กผู้หญิงพออายุครบสิบแปดก็จะถูกคัดเลือกไปสังเวย ต้องแบบสวยเด็ดขาด"

โนม์รวงหรีตาพยักหน้าหงิกๆ ไปด้วย แม่สาวบ้านป่าที่ยังนอนชมไขบนเตียงก็สวยเด็ดขาดนี้ นุ่่งขาวห่มขาวด้วย แสดงว่าถึงคราวต้องทำหน้าที่สืบทอดพิธีกรรมของหมู่บ้านเข้าแล้วละสิ

"ผมเห็นแวตานายวาวๆ " เกรียงทะเล้นอีก "เกิดข้อสงสัยเหมือนผมใช้ไหมละว่าทำไมเราไปเจอเธอนอนสลบอยู่ตรงนั้น เธอเก่งมากเลย หนีออกมาได้"

"ถ้าแกไม่เลิกปั่นเสียงตื้นตันขนหัวลุกอีก ฉันจะเตะปากแก เล่าให้มันตึ๋นจริงจิงหน่อย"

"ผมไม่เคยเห็นนายจิงจิงกับผู้หญิงคนไหนมาก่อนเลยนะ แม่หนูนั่นสวยเด็ดขาดละสิ"

"ไอ้เกรียง เดี่ยวพอกี่เตะ" นายชัยบ๊าซๆ ด้วย

"เธอถูกขังในกรง เอ้อ หมายถึงในโพรงดินนะครับ ก็ที่ที่เราเจอเธอนั่นแหละ แต่ตอนนั้นมันมืด เราก็เลยมองไม่เห็นอะไร เธอคงใช้ก้อนหินที่หาได้แถวนั้นพังกรงไม่ออกมา เอ้อ อันที่จริงนะนาย เธอโดนโปะยาสลบก่อนด้วยนะ"

อันนี้ก็น่าจะมีเค้า เพราะหมอที่มาตรวจอาการก็บอกเหมือนกันว่าเธอไม่ได้สลบเอง แต่น่าจะสุดพิษชนิดหนึ่งเข้าไปเกินปริมาณ แล้วฟ้าก็คงเล่นตลกกับเขาด้วยการเร่งให้เธอฟื้นก่อนที่จะพอเสื่อจะมาาบ

"แล้วยังไงอีก ไม่มีข้อสรุปหรือ"

"พวกเขารู้ว่านายพาเธอมาที่นี่ หัวหน้าหมู่บ้านจะมารับตัวเธอกลับ"

นายหนุ่มหน้าเครียดทันที เกรียงชัยบ๊าเลื่อนให้นายเดินผ่าน ตอนลุกขึ้นตายังซิงไม่สบอารมณ์ เเท่นี่ก็รู้แล้วว่านายต้องไม่ยอมแน่ ไม่ใช่เพราะพึงใจในความสุขเด็ดขาดอย่างเดียวหรอก แต่พิธีกรรมที่เอาเถิดเจ้าล่อกับชีวิตแบบนี้ นายไม่ชอบเลย เขาริบลูกตามไปหยุดไถ่หน้าต่าง ฝนยังไม่ยอมแห้งเสียที

"แกพาลูกทนายไปคุยกับเขา ถามว่าต้องการเท่าไร ฉันจะซื้อชีวิตของเธอ"

"เอ้อ ผมรู้ว่านายเจตนาดี แต่ทำแบบนี้จะไม่ถูกมองว่าแทรกแซงประเพณีในหมู่บ้านของพวกเขาหรือครับ"

"ก็แทรกแซง" นายหมูนตัวกลับมาตอบ "มีปัญหอะไรไหม"

"อ้อ ไม่เลย ไม่มีสัณนิต ผมจะไปจัดการเดี๋ยวนี้เลย นายว่าดีไหม"

"จะ ขอบใจมากด้วยซ้ำ"

เกรียงหน้าแห้ง นึกว่าเหน็บแนมไปคมคายดีแล้วนะ ที่ไหนได้ โดน
ประชดกลับมา ไปต่อไม่เป็นเลย นายหรีตานิดๆ หมั่นไส้ลูกเล่นไม่เข้าท่าของพ่อ
ตัวดี รอจนลับหายไปหลังประตูแล้ว จึงค่อยหมูนตัวกลับไปมองฝนซู่ๆ อีกครั้ง ใจ
ก็คิดไปว่า 'ให้มันรู้ไปสิว่าค่าตัวเธอมันจะประมาณค่าไม่ได้'

สองวันผ่านไป และดึกของคืนที่สามก็ย่างกรายมา สาวบ้านป่าค่อยลืมนตา
คราวนี้คงฝันเป็นเรื่องเป็นราวเสียที เธอขยับตัวเบาๆ สัมผัสไอร้อนที่โอบล้อม
เสียดสีผิวได้ผ้าห่ม

พอมือคลำถูกคอเสื้อนอนก็สะดุ้ง รีบหลบลงมองแล้วใจหาย พานผลุลง
เตียงบุบปับ ขาอ่อนแรงทรุดฮวบ ถ้าไม่มีมือใหญ่แข็งแรงยื่นปราดมาประคองกอด
ก็คงล้มกองฟืนไปแล้ว

"นาย"

เธอตกใจปิดมือใหญ่ ดันรนจนหลุดจากปलอกแขน ถอยกรุดไปชนขอบ
โต๊ะเล็กหัวเตียง มือเผลอปิดโถแก้ว เสียงแตกเปรี๊ยะก็ทำให้ตระหนกอีก พอหมูน
ขวับถอยหลังก็ไหลไปชนอกตึง เอวบางก็ตกเป็นเหยื่อท่อนแขนข้างหนึ่ง 'รัด'

"นาย"

"จู่ๆ อย่าตกใจจะสาวน้อย ฉันเป็นคนดี เธอกลับไปห้าวันเต็มเลยรู้ไหม
นึกว่าจะกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราเสียแล้ว"

"ห้าวัน" เธอทวนคราง กลอกตาเหมือนครุ่นคิดหรือทบทวนเหตุการณ์
ก่อนหน้านี้ "แล้วเสีย เอ้อ.. "

ไม่กล้าพูดต่อ เพราะตระหนักรู้ว่าทำผิดกฎหมู่บ้าน มันทำใจไม่ได้หรอก
ยังสาวยังแสดแต่ต้องมาจบชีวิตสังเวยเสียร้ายเพื่อต่อชะตาให้หมู่บ้านเกิดความ
มั่นคงเป็นปึกแผ่น เธออาจเป็นลูกหลานรุ่นหลังที่ไม่ค่อยดี นอกจากไม่ศรัทธา
พิธีกรรมเก่าแก่แล้ว ยังแอบค่อนข้างอดด้วยว่า 'คร่ำครี'

"ไม่เป็นไร"

โน้มนรวงปลอบโยนเสียงอ่อน คินอิสระให้เอวบางด้วย เธอก็เลยฉวย
โอกาสนั้นหนีห่าง แต่คงลืมไปว่าบนพื้นเคลื่อนไปด้วยเศษแก้ว ทำทั้งคู่จึงยำ
เหยียบเต็มแรงเลย

"อู๋"

"ไอ้ะ แย่จัง ดวงเธอไม่ค่อยดีเลยนะ มา ฉันอุ้ม"

"อู๋"

เธออุทานตระหนกซ้ำซาก ลมหายใจร้อนเป่ารดแก้มชาย กระแส
ซาบซ่านก็ทำงานว่องไว โนม์รวใจเต็นแรง ร่างกายเกิดอาการเสียวลึก คลื่น
สวาทไหลมาครืนๆ เต็มเต็มกายชายที่แห้งผาก ชุ่มชื้นจนน่าจะเรียกว่า
กระชุ่มกระชวย

"ดูซิ"

วางเธอนั่งบนเก้าอี้ยาว ยกเท้าสำรวจบาดแผล เลือดไหลเป็นเส้น สงสาร
จัง เธอเพ่งพินแสบๆ เจ็บตัวอีกแล้ว

"ฉันจะเรียกคนมาช่วยทำแผล รอยุ่ตรงนี้ เข้าใจที่ฉันทุดไหมจะสาวน้อย"

"ฮือ"

เขามอ้มแม้จะรู้สึกระคายหูนิดหน่อย เป็นเด็กเป็นเล็กทำไมตอบผู้ใหญ
ไม่สุภาพเลย หรือว่าคนในหมู่บ้านไม่ได้เคร่งครัดกับเรื่องพวกนี้ ผู้ใหญ่ผู้น้อย
สนทนาค่อยๆ ค่อยๆ เคารพกันหรือ

"ว้าย"

เดินไปยังไม่ทันถึงประตู ฟ้าก็ร้องเปรี้ยง โคมไฟแขวนบนเพดานสั่นไหว
รุนแรง สาวบ้านป่าก็กรีดร้องตระหนก ลูกวิ่งมาทั้งเจ็บ เขาจะไปทำอะไรได้ เธอ
วิ่งเข้ามาถอดเองนะ จะไม่ให้ถอดตอบก็ได้อยู่หรอก แต่หักห้ามใจไม่ไหวเลย

"โอ้ ไฟดับอีก"

เขาอุทานเสียงแตกพร่าในความมืดที่อุบัตินับ ฝนหนาหนักสาดมา
กระแทกกระจกหน้าต่าง ยังเห็นแสงแลบแปลบเป็นพักๆ สาวบ้านป่าตัวสั่นระริก
หวาดกลัว เขาจะทำยังไงดี ตัวเขาก็สั่นเหมือนกัน แต่สั่นกระหายนะ

"นาย"

เธอเรียกอันคล้ายวิงวอนตอนเขาวางลงบนเตียง ถึงจะมีดน้อย แต่นี่
ห้องนอนตัวเอง หลับตาเดินก็ยังได้

"ไม่ต้องกลัว" เขากระซิบซิดู ภายนอกหมื่นเหม่เพราะเธอยังถอดคอไม่

ปล่อยเลย

"อย่าทิ้งฉันไปนะ ฉันกลัว ทุกคนทิ้งฉันไป ทุกคนบอกว่าไม่มีอะไรน่ากลัว
แต่ฉันกลัว เสือมันคำราม มัน ว้าย"

ฟาร์ร้องเปรี้ยงสนั่นตึบตบ สาวบ้านป่ารำพันละล่ำละลักไม่จบ กายสะท้อน
ติดสูงเหนือฟูก กอตรัดกายชายอันกำยำ หลับตาปีไม่ยอมเห็นความทรงจำอันน่า
สะพรึงกลัวที่ผุดวาบขึ้น

อย่างเช่นว่าภาพของชายฉกรรจ์วิ่งกรูมาจับตัวเปลื้องผ้ากลางหมู่บ้าน
ราดน้ำลอยดอกไม้สดถึงแล้วถึงเล่า สวดมนต์จิมจำอะไรก็ไม่รู้ แล้วห่มกายเปลือย
ด้วยผ้าขาวบาง อุ่มนอนบนแคร่ พาไปวางหน้าโพรงดินใหญ่ที่ประดับดอกไม้สวย
โปะผ้ากลืนฉุนผืนหนึ่งเต็มหน้า ความมืดประหลาดก็พลันพุ่งมาชนหนักหน่วง ถัด
จากนั้น เธอก็ไม่รู้ไม่เห็นอะไรอีกเลย

เหมือนตอนนี้ไม่มีผิด เธอไม่เห็นอะไร แต่รับรู้ว่าแผ่นหลังอุ่นสบายซิดฟูก
นุ่ม เนื้อร่างสัมผัสไอร้อนแปลกและคมแปลบ กายกำยำของชายแปลกหน้าทอด
ทับอ่อนโยน ใจเขาเต้นแรงมาก ลมหายใจที่สุดเข้าสู่ดอกก็ส่งเสียงแหบๆ หืดๆ

"นาย"

ผืนใจลืมหูลืมตาหักทลายความมืดน่ากลัว แล้วค่อยใจหายว่ากรอบหน้าคมคาย
ของนายอยู่ไม่ห่างปลายจมูก

"ไม่ต้องกลัวจะสาวน้อย ฉันอยู่ด้วย รับรองว่าจะไม่มีใครมาทำร้ายเธอใน
ห้องนอนของฉันได้"

"แล้วถ้านอกห้อง"

"โอ้ สาวน้อย ไร่เดียวसान่าเอ็นดูจัง นอกห้องก็ไม่มีจ๊ะ นี่คือบ้านของฉัน
ทุกซอกทุกมุมปลอดภัยสำหรับเธอ"

"แต่พวกเขาต้องไม่ยอม ฉันทำผิดกฎ ฉันหนีมา"

"ไม่ เธอยังไม่ได้หนีไปไหนเลย เธอนอนสลบอยู่ตรงนั้น จนฉันไปเจอแล้ว
พามารักษาตัวที่บ้าน เธอเป็นของฉันแม่สาวน้อย ถ้าฉันไม่อนุญาต ใครก็มาพราก
เธอไปจากฉันไม่ได้หรอกสบายใจได้"

"นายสัญญาละ นายจะไม่ทิ้งฉันไป จะไม่ปล่อยให้พวกเขามาพาตัวฉันไป"

"สัญญา จะไม่เกิดเรื่องร้ายๆ แบบนั้นกับเธออีกแม่สาวน้อย"

ถ้อยคำนุ่มนวลซิดปากซิดแก้มกล้วยกับไอร้อนๆ ของลมหายใจก่อความ
ผูกพันประหลาดขึ้นในทรวงสะท้อน

สาวบ้านป่าตี๋มดำในเสียงแหบพรัลลิกซิ่ง ไม่นึกรู้สึกนึกว่านายพ่ายแพ้ใจที่
เคลิบเคลิ้ม อีกนิดเดียวก็ได้จูบปากจิ้มลิ้มหยักกระจับให้สมกระหายแล้ว แต่น่า
เสียดายที่จู่ๆ ไฟก็สว่างจ้าขัดจังหวะ จูบแรกจึงพลันชะงักและคงต้องเผ้ารออย่าง
กระหายต่อไป

เธอรีบหลบตาเมื่อประจักษ์ว่านอนอยู่ในอ้อมกอดชาย ได้ผิวแก้มเกิด
อาการเหมือนเลือดฉีดฟูๆ ชู่ๆ มันน่าอายที่ปล่อยให้เรือนร่างสองฝ่ายแนบชิดและ
บดเบียดกันแบบนี้ แม้ว่ามันจะให้ความรู้สึกวาบหวนแปลกใหม่ แม้ว่ามันจะ
กระซกจังหวะซัพพอร์ให้เต้นร่าร่วน แม้ว่ามันจะเร่งเร้าให้ค้นหาแรงปรารถนา
ชนิดหนึ่งที่ไม่รู้จัก 'ก็ตามเถอะ'

จบเรื่องเสียที และนับแต่นี้เป็นต้นไป สาวบ้านป่าก็เป็นไทแถมตัว เธอจะอยู่กับเขาจนกว่าจะมีที่ไปซึ่งเขาก็ดูว่าไม่น่าจะมี หรือถ้ามีจริงๆ เขาก็จะส่งเกรียงไปทำรั้วขวางไว้ เขาประกาศแล้วนี่ ตราบใดที่เขาไม่อนุญาต ใครก็พรากเธอไปไม่ได้

"ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านายทำได้ นายเก่งจัง นายทำยังไง หัวหน้าหมู่บ้านยอมนายได้ยังไง เขาดีอรรันและดูร้ายมาก"

โน้มนรวงกำลังตรวจบัญชี แต่หูกก็ฟังเสียงใสๆ ไปด้วย เธอตื่นเต็นว่าชาวดีทำให้หลุดพ้นจากสภาพเหยื่อสังเวย เธอเป็นอิสระ และไม่ต้องกลับไปหมู่บ้านอีก ไม่ต้องขวัญผวาวว่าวันดีคืนดีจะมีคนมาจับไปขังให้เสียกินอีกครั้ง

"นาย ทำไมไม่พูดอะไรบ้างเลยละ ฉันทามนายอยู่นะ" เธอมาเกาะโต๊ะแววตาเป็นประกายตื่นเต็นเจือปีติ

"ทำงานอยู่ แล้วพูดให้เบาหน่อยได้ไหม ห้องทำงานก็เท่านี้ ฉันทก็นั่งอยู่ตรงนี้ ตะโกนทำไม"

"ก็ฉันทตื่นเต็นดีใจ นายไม่ตีใจหรือ"

'ดีใจมากเลยละไม่ว่า' โน้มนรวงตอบในใจซำๆ อดอยากด้วย แต่ก็ไม่อยากจะเสียสมาธิกับงาน ไม่ชอบให้งานค้างแล้วยกยอดไปอีกวัน ถ้าแม่สาวน้อยจะอยู่ที่นี้ ก็คงต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ท่าทางกระโดดกระเดกจะพูดจะยิ้มดูกระด้างไปหมด ต้องให้ 'แม่สาลิ' ช่วยขัดช่วยเกลาสักหน่อย ดึงตัว 'น้ำคำ' มาช่วยอีกคนก็ไม่เลว

"ใครหรือแม่สาลิ มีคนชื่อน้ำคำด้วยหรือ ไม่เคยได้ยินเลย แปลกจัง"

"มีชื่อนะไม่แปลกหรอก"

โน้มนรวงย่อนเสียงนุ่ม บอกความคิดให้เธอฟัง เธอก็ทำหน้านาง ไม่รู้ว่าทำไม
เข้าใจอะไรยากจัง

"ว่าแต่เราเถอะแม่สาวน้อย มีชื่อใหม่ จะให้เรียกแม่สาวน้อยตลอดไป
ไม่ได้หรอกนะ"

"ไพร่สี"

โน้มนรวงโคลงหัวอีก ไม่ไหวเลย เสียงใสก็ฟังรื่นหูดี ตาคำเรียบก็สวย
ทรวดทรงในชุดใหม่ที่น้ำค้ายกให้ก็ไม่เลว มองที่ไรไอสวาทก็ลอยฟ่องขึ้นใน
อารมณ์ แต่ไม่เคยได้ยिनทางเสียงเพราะพริ้งสักที

"ชื่อดีนี่ ใครตั้งให้"

เขาทำงานเสร็จแล้ว ปิดสมุดบัญชีเล่มใหญ่เลื่อนไปฝั่งซ้ายของโต๊ะซึ่งเป็น
ที่ประจำของมัน แล้วลุกมาเท้าสะเอว ไม่มีเจตนาชมขวัญให้ย่าเกรง แต่ตัวสูงกว่า
เยอะก็เหมือนว่ากำลังทำอยู่

"ไม่รู้สิ ฉันไม่เคยถาม ไม่อยากถาม จำความได้ฉันก็อยู่กับตายายแล้ว พ่อ
แม่ฉันตายหมด ถูกเสือคาบไปกิน"

เท่าที่ฟังก็น่าสงสารออก รุ่นพ่อรุ่นแม่ก็โดนเสือกิน พอมาถึงรุ่นตัวก็โดน
อุ้มไปสังเวียอีก เขาคงตัดสินใจไม่ผิดแล้วละ เพราะถ้าไม่ยื่นมือเข้าช่วย ปล่อยให้
กลับไปหมู่บ้านอีก เชื่อว่าสาวสวยเด็ดขาดอย่างเธอก็คงไม่แคล้วถูกเลือกอีกอยู่ดี

"นายมีบุญคุณกับฉันมาก" จู๋ๆ เธอก็นั่งพับเพียบ ก้มกราบแทบเท้า แล้ว
เงยหน้ายิ้มอย่างจงรักภักดี "ฉันขอสาบานว่าจะอยู่รับใช้นายไปจนวันตาย จะไม่

"ไปจากบ้านหลังนี้ถ้านายไม่ไล่"

"ไม่ไล่หรือจะ"

โน้มนางหัวเราะ ใจวามหวนกับยัมรอนนั้นเหลือเกิน เขาย่อตัวลง ช่วย
ประคองลุกขึ้น

"แล้วก็ไม่ต้องทำแบบนี้ มันตะขิดตะขวงใจยิ่งงี้ก็ไม่รู้" อยากตอบแทน
บุญคุณ มีวิธีอื่นให้ทำเยอะแยะ"

"จริงหรือ" สาวบ้านป่าย้อนถามเหมือนไม่เชื่อ "วิธีไหนบ้างละ นายสั่งมา
เลยนะ ฉันทำได้ทุกอย่าง"

"จริงหรือ" นายล้อเลียนยัมฯ "ทำอะไรเป็นบ้างละเรานะ"

"ก็ทำกับข้าว กวาดบ้าน ถูบ้าน ทอผ้า สานเสื่อ เย็บปักถักร้อยก็พอได้
นะนาย"

"ได้เรียนหนังสือไหม"

"มีครูอาสาจากในเมืองเข้าไปสอนอยู่พักหนึ่ง แต่ก็โดนชาวบ้านต่อต้าน
ตอนหลังก็ถูกไล่ตะเพิดไป เด็กๆ ก็ได้เรียนพออ่านออกเขียนได้ ฉันก็เหมือนกัน"

"นวดละ เป็นไหม"

พอสาวน้อยพยักหน้ากระตือรือร้นก็เข้าทางนายเลย โน้มนางกระดิกนิ้ว
ให้เดินตาม เขานั่งเก้าอี้ยาว ยึดขาพาดโต๊ะเล็ก กางแขนบนพนัก พักพิงให้คน
งามริบมาอวดฝีมือ เธอก็รีมาน่ารักเชียว อันดับแรกก็บีบไหล่ก่อน ขย่ำๆ ไปเรื่อย
ไต่ตะปไปตามแขนจากข้างซ้ายก็ไล่ไปข้างขวา แล้ววกกลับมาคลึงต้นคอ น้ำหนัก
ใช้ได้ทีเดียว เห็นทีว่ามีอภิมังนวดอย่างเกรียงคงไถลจะตกกระป๋องแล้ว

สิบกว่าวันผ่านไปอย่างเบื่อๆ เธอได้แต่เดินไปเดินมา ถ้าไม่ในห้องพัก ก็ขลุกอยู่ในสวนหลังบ้าน คนที่นี่ไม่ค่อยคุยกับเธอ จะมีก็น้ำคำคนเดียวเพราะถูกนายกำชับให้อยู่เป็นเพื่อนทุกฝีก้าว

"เมื่อไหร่นายจะกลับ" เธอถามหลังจากที่รอน้ำคำรดน้ำต้นไม้เสร็จเรียบร้อย

"คราวนี้คงหลายวันค่ะ แต่พวกเรา ก็ชินแล้ว เพราะนายชอบเข้าป่าคราวละนานๆ บางทีสองสามเดือนก็มีนะคะ"

"มันมีอะไรดีหรือ ป่าก็คือป่า ฉันเกิดมาก็เจอมัน เติบโตอยู่กับมัน น่าเบื่อจะตาย"

เธอทำปากยื่นไม่สบอารมณ์กับคำตอบ นายไม่ค่อยอยู่บ้าน เธอก็พลอยหมดความเบิกบานไปด้วย ตอนนายอยู่ นายชอบเรียกให้ไปอยู่ใกล้ๆ ขวนคุ้ยข้างสังให้νωดบ้าง

เธอชอบเวลาที่นายดึงลงนั่งตัก มองตาเป็นประกายประหลาด แสงในน้ันมันแปลก บางขณะก็ทำให้เกิดอาการเร่าร้อนลึก แต่ก็มึบางวูบที่เกิดอาการกระหายบางอย่างที่ไม่รู้จักอย่างแรงกล้า

"นายไพร่สี่หิวหรือยังคะ ฉันจะไปจัดของว่าง.."

"ไม่กิน"

'ไพร่สี่' สะบัดเสียงบอกหัวนๆ เธอยังสลัดคราบสาวบ้านป่าไม่หลุด หลายวันที่ผ่านมา ก็โดนแม่สาเล่เคียวเข็ญสารพัด ให้คลาน ให้คุกเข่า ให้ก้มกราบพระ

พูดจาคะชา เดินเบาๆ เธอทำไม่ค่อยได้ และไม่เข้าใจว่าทำไมต้องฝึกทำเรื่องไร้สาระพวกนั้นด้วย

ตอนอยู่ต่อหน้าก็ทำทีนอบน้อมเชื้อฟังหน่อย เพราะรู้ว่านางมีอิทธิพลต่อนายมาก น้ำคำเล่าว่านางเป็นสาวใช้ประจำตัวมารดาของนายด้วย แต่พบกลับหลังแบบนี้สิ เธอก็จะสวมบทสาวบ้านป่าเนื้อแท้ เดินหยาบพูดห้วน กระแทกนั้งแต่ละที ถ้าชิงช้าไม่สั้นไม่ไหวก็ผิ่ววิสัยไปละ

เธอไม่รู้หรอกว่าน้ำคำเองก็แอบเอื่อมระอา แอบนินทาให้เพื่อนสาวใช้ด้วยกันฟัง ทำนองว่าเธอต่อต้าน สอนยากสอนเย็น และที่ร้ายกว่านั้นก็ประโยคนี้นายไม่น่าเลี้ยงไว้เลย'

"อะไร"

กำลังคิดเปื้อๆ หน้ามุ่มๆ น้ำคำก็มาวางหนังสือบนตัก เธอก้มดูแล้วถามห้วนๆ อีก

"หนังสือภาษาอังกฤษคะ ถึงเวลาเรียนแล้วนะคะ เดี่ยวครูก็จะมาแล้ว นายไพร่สือ่านทบทวนก่อนก็ดีค่ะ"

"รู้แล้วน่า มีอะไรทำก็ไปเถอะ ฉันขอนั่งชมสวนให้สบายตาโดยไม่ต้องมีเงาเธอมาเกาะได้ไหม"

น้ำคำพยักหน้าแล้วรีบถอยกลับออกไป หล่อนหยุดไถ่ประตูแล้วเหลียวกลับไปดูสาวบ้านป่าบงชิ่งช้าไม้ เธอโยนหนังสือไว้ข้างตัว เบะปากใส่เปื้อๆ ลูกปั้งย่องๆ ซื่นชมกอมะลิที่ออกดอกขาวสะพรั่ง ท่าทางคงไม่คิดที่จะทบทวนตำราตามที่หล่อนบอกหรอก เกียจคร้านแบบนี้เอง ครูหม่อมฝรั่งที่นายจ้างมาถึงได้

แอบบ่นๆ ว่า 'เป๋อจ้ง ไม่ต้งใจเรียน'